

Sygn. akt I CSK 265/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku M. W. i S. W.
przy uczestnictwie H. B., J. K., M. K.,
K. L., M. L., P. L., W. L.,
miasta W., S. P. , T. R. , M. U. , N. U., Skarbu Państwa - Prezydenta m. W. i K. W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 grudnia 2015 r. wnioskodawcy – M. W. i S. W. oparli wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Sformułowane przez skarżących zagadnienie prawne odnosi się do kwestii sposobu rozstrzygania przez sąd drugiej, gdy w postępowaniu apelacyjnym sąd uzna, że zachodziły przesłanki uzasadniające stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości na rzecz innego podmiotu niż ustalił to sąd pierwszej instancji, a zarazem innego podmiotu niż o to wnosili ostatecznie wnioskodawcy. Kwestie te zostały dostrzeżone w orzecznictwie Sądu Najwyższego i zostały rozstrzygnięte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt III CZP 112/14 (OSNC 2015, nr 11, poz. 127), która ma walor uniwersalny wykraczający poza treść uchwały i pozwalający na rozstrzygnięcie wskazanego w uzasadnieniu wniosku problemu także na etapie postępowania apelacyjnego.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżących przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżących uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej.

W zakresie odwołującym się do uchybień procesowych, których skutkiem było - zdaniem skarżących - błędne ustalenie daty wszczęcia powództwa windykacyjnego, zarzuty w swej istocie stanowią niedopuszczalną na etapie postępowania kasacyjnego próbę kwestionowania przyjętych przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych dla potrzeb orzekania w sprawie (art. 398³ § 3 k.p.c.). Nie można także przyjąć, aby skarga była oczywiście uzasadniona w zakresie podnoszącym błąd w ocenie, że wraz z zawarciem umowy w dniu 14 kwietnia 2005 r. K. W. nie stał się samoistnym posiadaczem spornej nieruchomości, jeśli się uwzględni, że była to jedynie umowa przedwstępna, a umowę darowizny darczyńcy mieli zawrzeć dopiero po stwierdzeniu nabycia przez nich prawa własności przez zasiedzenie. Niezależnie od powyższego ocena Sądu drugiej instancji tego aspektu sprawy jest konsekwencją dokonanej przez ten Sąd oceny dowodów, a w szczególności tego, że Sąd nie dał wiary dowodom, że nieruchomość została wydana K. W. po zawarciu umowy. Z przedstawionej przez Sąd drugiej instancji oceny można też wyprowadzić wniosek, kto był posiadaczem nieruchomości w chwili wniesienia powództwa windykacyjnego.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

aj